

De Kommunistische Arbeider

Orgaan van de Kommunistische Arbeiders Partij in Nederland.

DIT BLAD VERSCHIJNT OM DE
14 DAGEN.

REDACTIE:
Transvaalkade 105^h Amsterdam
ADMINISTRATIE:
Transvaalkade 106^h Amsterdam

Abonnementsprijs f1.50
per halfjaar.
Losse Nummers . . 5 Cent

RADEK.

Een van de duidelijkste bewijzen, dat de derde Int. en de Russische Regering de Europeesche revolutie niet willen, is geleverd door Radek's houding bij de regeringscrisis in Duitschland, die na de spoorwegstaking was ontstaan.

De kommunisten wilden de Rijkskanselier Wirth doen vallen, om dan een Arbeiders-Regering met Scheidemann, Noske, Hilferding enz. te vormen. Dat een dergelijke regering de overwinning der reactie zou betekenen en de bloedige nederlaag der kommunisten (als in Hongarije) is duidelijk.

Dat soort van Eenheidsfront is vals en leidt niet tot de revolutie.

Maar, hoe vals ook, het was toch tot zekere hoogte een poging tot strijd.

Maar zelfs dit wilden de derde Internationale en Rusland niet. Deze willen toegeven aan de bourgeoisie en opbouw.

En daarom ging Radek, het lid van het bestuur der 3e Internationale en van den Uitvoerenden Raad van Rusland, naar Breidscheidt, den leider der Onafhankelijken, en ried hem aan, Wirth niet te laten vallen. Wat deze met een dertigtal Onafhankelijken dan ook deed.

Radek heeft daarmee een revolutionairen strijd verhindert.

Een vertegenwoordiger van Rusland kan niet anders doen. En de door Rusland beheerschte Internationale ook niet. Want revolutie in Europa betekent geen handel, en dus hongersnood in Rusland.

Nu is het door de K.P. van Duitschland ontkend, dat Radek dit gedaan heeft. Maar wie de Rote Fahne van 19 Febr. II. goed leest, ziet dat deze ontkennende erkenning is. Radek heeft nl. volgens de R.F. tot Breidscheidt gezegd, dat hij Wirth alleen moest laten vallen, als de Onafhankelijken dan ook een zuivere Arbeiders-Regering wilden en als het omverwerpen van het ministerie Wirth geen bluf was.

Daar Radek nu heel goed wist, dat de Onafhankelijken geen Arbeiders-Regering wilden, betekende zijn raad niets anders dan het ministerie Wirth te behouden.

De Russische Regering en de derde Internationale zijn waarlijk contra-revolutionair. Dit is voor elk arbeider, die zien wil, bewezen.

Maar hoevelen willen er zien?

De Bedrijfsorganisatie.

De taak der Kommunisten.

Er moeten bij de debatten over de Bedrijfsorganisatie, die wij, leden der K.A.P., nu onder elkander en met de leden van het N.V.V. en het N.A.S. met den grootsten ijver en toewijding houden moeten, enige hoofdpunten voortdurend in het oog gehouden worden. De hoofdpunten zijn:

I. Het vraagstuk wat de bedrijfsorganisatie doen moet in tijden van bloei van het kapitalisme, is nu geen vraagstuk. Want het kapitalisme is, voor lange jaren waarschijnlijk, in verval. De toestand is en blijft — revolutionair. Wij moeten dus alleen behandelen de bedrijfsorganisatie in dezen toestand.

II. In Nederland is onze eerste taak nog propagandistisch. Want de meeste arbeiders weten van bedrijfsorganisatie nog niets.

III. Het zou gevaarlijk zijn bedrijfsorganisaties te vroeg op te richten. Want zij zouden dan spoedig te gronde gaan en dan was aan haar een zware slag toegebracht.

IV. De vraag of de kommunisten terstond uit de vakverenigingen moeten gaan, ook als er nog geen bedrijfsorganisaties zijn, moet zeer scherp (en in ieder vak) overwogen worden, en alleen beslist naar het voordeel voor de propaganda der bedrijfsorganisatie.

V. Het verwijt, dat wij, als wij in de vakbeweging

nog een tijd bleven, aan cellen-taktiek zouden doen, is ongegrond. Want wij willen werkelijk de vernietiging der vakvereniging; de cellenbouwers der derde Internationale haar behoud.

VI. De vraag: voorloopig nog in de vakvereniging of er uit (hetzij bij N.V.V. of N.A.S.) komt in eenigszin ander licht, nu men daar (zij het niet in werkelijk revolutionaire zin) bedrijfsorganisatie bespreekt en zegt te willen.

De vraag is nu, moeten wij, zolang men daar nog niet met de daad heeft getoond, dat deze bedrijfsorganisaties slechts verkapte vakverenigingen zijn, daar niet voor de werkelijk revolutionaire organisatie haar doel, haar middelen, haar taktiek, propaganda maken?

VII. In tijden, dat de revolutie nog niet is uitgebroken, is de hoofdzaak van de kommunisten voortdurend te propageren, dat de bedrijfsorganisatie de beheerder der fabriek en van het bedrijf in en na de revolutie moet wezen, en alle bedrijfsorganisaties te samen de beheerder der geheele productie.

In tijden van het uitbreken der revolutie ijveren de kommunisten voor het benoemen van comités van actie in elk bedrijf. Die comités van actie vormen met de K.A.P. den grooten uitvoerenden Raad der Revolutie.

Zij vormen met de K.A.P., na de revolutie, den Uitvoerenden Raad van den Sovjet-Staat.

Uittreden!

Onze partij staat met de Paaschdagen voor een hoogst belangrijke beslissing. Zullen we de propaganda voor de Bedrijfs Organisatie (B.O.) ook in de vakvereniging blijven voeren? Of zullen we uittreden en de arbeiders opvorderen ons voorbeeld te volgen?

De eis van uittreden heeft een negatieve en een positieve bedoeling. Negatief wat betreft de verzwakking der vakbeweging. Positief waar zij opvoert tot vorming van Revol. B.O.

Deze twee bedoelingen hebben aanvankelijk geen gelijke kans van slagen. Het uittreden heeft meer kans in vervulling te gaan dan de vorming der B.O. De vraag is nu: Mogen we aansporen tot afbraak der oude org. zonder er dadelijk iets anders tegenover te stellen? Want dit zal stellig gebeuren. Want we praten niet voor doovmans-ooren, als we de oude organisaties aan een scherpe kritiek onderwerpen. De fouten der organisaties leven reeds in de hoofden van duizenden. Dat ze van organen van de massa, dat organen over de massa zijn gegroeid, dat ze den strijd tegen de neerdrukkende strekking van het kapitalisme niet meer kunnen voeren, dat de vakorganisaties ondegdelijke wapenen zijn in den strijd tot verbetering der levensvoorwaarden, laat staan voor de verovering van de macht, dat voelen ze wel. Maar ze weten nog niet goed raad met al hun kritiek. Ze weten aan die kritiek geen algemeene richting te geven. Ze weten daaruit nog geen gevolgtrekkingen te maken.

Ongetwijfeld zullen daarom onze argumenten inslaan. En even zeker zullen vele, die eigenlijk geen cent voor den proletarischen klassenstrijd over hebben, de z.g. klapploopers, onze argumenten aangrijpen, om hun lauwhet te verbloemen.

We verwachten dus van de leuze: „Uit de vakbeweging!“ een aanmerkelijke schade voor de betrokken organisaties. Wordt hierdoor de strijd van de arbeidersklasse tegen het kapitalisme verzwakt? Of, zoo ja, wordt toch ondanks dat, de grondslag gelegd voor vruchtbaarder klassenstrijd?

Wat zal er gebeuren als we niet uittreden? De zaken zullen hun gewone loop nemen. Wij maken propaganda voor de B.O. binnen de vakbeweging. En de vakverenigingsleiders gaan ongestoord hun gewonen weg. En ze stemmen, noodgedwongen, toe in verslechtering der arbeidsvoorwaarden, ze werken aan hun geliefde opbouw. En zoo voeren ze ongestoord het proletariaat naar den ondergang.

Bovendien lijkt het ons ook uit ander oogpunt on-

juist, om in de vakbeweging te blijven. Zoodra we zooveel met de vakverenigingen verschillen, dat we hun vernietiging nastreven, is er geen factor meer, die ons te zamen bindt. Blijven we er toch in, om daar die vernietiging te propageren, dan is dit de beste methode, om niemand naar ons te doen luisteren. En dergelijke taktiek wordt door de arbeiders als niet-moreel gevoeld, als onkameraadschappelijk. Dus niet als de cellentaktiek. Staan we buiten die organisaties, dan krijgen we een veel beter oor. Daarbij komt nog, dat het resultaat van je betoog over de contra-revolutionaire rol van de vakbeweging bijna tot nul wordt teruggebracht, door je aanwezigheid in die organisaties.

We meenen daarom, dat 't langer blijven in de vakbeweging niet bevorderlijk is aan de propaganda voor de revolutionaire B.O. We meenen daarom, dat de rol van de vakbeweging niet voldoende oninaskerd wordt, dat de opbouwers te veel vrij spel houden.

Wat zal gebeuren als we wel uittreden?

Ons aantal is te klein, als dat het in dit opzicht een verzwakkende betekenis zou hebben voor de vakbeweging. Maar de morele betekenis is nu veel meer waard. Zoals vele C.P.'ers, die ons als goede kommunisten kenden, zich afvroegen, welke groote verschillen ons noodzaakten de C.P. te verlaten, zoo zal dit in de vakbeweging dezelfde werking oefenen bij ons uittreden daar. Het werkt dadelijk verhelderend.

Natuurlijk laten we het niet bij uittreden. Maar we ontwikkelen een intense propaganda, om de vakbeweging te nekken. En zoals gezegd, daarvan verwachten we een belangrijke verzwakking van de vakbeweging in aantal.

Wordt de vakbeweging aldus verzwakt, loch meenen we, dat dit geenszins een verzwakking der machtsformatie van 't proletariaat tegenover het kapitalisme is. Integendeel!

De voortdurende aanvallen van de bourgeoisie op het levenspeil van het proletariaat nopen dit onophoudelijk tot verzet. Georganiseerd of niet! Gaan niet de meeste stakingen eigenlijk over de hoofden der leiders heen? En de stakingen van den laatsten tijd hebben wel geleerd, dat ook de ongeorganiseerden van staken weten. En deze stakingen hebben ook geleerd, dat 't opheffen van stakingen niet in de eerste plaats van de ongeorganiseerden kwam. Maar wel van den kant van de vakverenigingsleiders.

De massa's worden ondanks de vakverenigingen, onherroepelijk in den strijd gedreven, georganiseerd of niet. Hoe meer arbeiders niet onder de geestelijke ban van de leiders staan, die vreezen de macht over een beweging te verliezen, hoe gunstiger de factoren voor massale actie.

Tegelijk wordt in deze acties de grondslag voor de B.O. en de Raden gelegd. Want de massa's voelen in hun strijd oogenblikkelijk de behoefte aan een organisatie. Door de bedrijfsverhoudingen en onze propaganda kunnen ze dan alleen de natuurlijke organisatie voor den klassenstrijd vormen: de Bedrijfsorganisatie.

We meenen daarom, dat de strijd tegen het kapitalisme door onze leus: „Uittreden!“ niet wordt verzwakt en dat ze tegelijk de grondslag legt voor vruchtbaarder klassenstrijd.

Daarom verwachten we dan ook, dat ons congres besluit tot: „Uittreden!“

Uit de vakorganisatie.

Het artikel: „Uit de vakorganisatie in No. 8 van ons blad is geheel in tegenspraak met wat zich op dit oogenblik aan het voltrekken is. In R'dam gaan diverse org. zeer sterk achteruit, daar hebben groepen van arbeiders ingezien, en reeds lang, dat de vakorg. geen strijdorg. meer is.

Wanneer het nu waar is, dat vele arbeiders uit de org. loopen, door dat zij hooge contributie moeten betalen, dan ook nog kunnen we dit voorloopig toejuichen, daar dan de misleiders van de arbeiders den vasten grond onder zich voelen gaan wankelen.

M.a.w. het scheiden van hoofden en rompen gaat

De economische democratie is na den oorlog pas met volle energie door de werkgevers in het grootbedrijf (haven- en transportbedrijf, spoorwegen) tot ont-plooiing gebracht. Met medewerking van de vakverenigingsbonden is het proletariaat gevangen in het net van het economisch parlement. Hier en daar begint zich ook dit arbeidersvijandelijk instituut al te ontmaskeren als een middel voor de werkgevers om de arbeiders van den strijd — de zelfactie — af te houden, maar over 't geheel kunnen we zeggen, dat de arbeiders niet alleen politiek, maar evenzeer economisch verparlementeerd zijn.

Het kan voor een met revolutionair sentiment bezieldde K.A.P.er aanlokkelijk zijn de vakbeweging, die zich a.h.w. bij dit parlementarisme aangepast heeft, waarwei te zeggen, maar het moet toch voor ons in de eerste plaats de vraag zijn, of hierdoor de taktiek gevolgd wordt, waarbij de propaganda voor onze beginselen, dus voor de revolutionaire zelfactie, het meest gebaat is. En dit lijkt ons nu juist niet zoo.

Het is — zooals dezer dagen door een mijner partijgenooten zoo juist werd opgemerkt — voor ons zeer gemakkelijk direct een aantal van onze vakorganisatiegenooten te „overtuigen“ van het contra-revolutionaire karakter der vakbeweging en deze uit de vakorganisatie te praten. Deze menschen zullen echter onze argumenten aanvaatten met de bedoeling om zich te onttrekken aan de hooge contributies, zonder ook maar iets voor een bedrijfsorganisatie te voelen. Het is onnoodig te stellen deze menschen aldus in de gelegenheid te geven onder een revolutionaire leuze hun egoïsme bot te vieren.

Waar wij nu nog als kameraden in de vakbeweging gehoord worden en dus invloed kunnen uitoefenen op de geestesgesteldheid van onze kameraden in het bedrijf, zou men spoedig, indien wij buiten de vakbeweging stonden, ons uitmaken voor klapploopers. Dit zou op zichzelf niet zoo erg zijn als het feit, dat al onze propaganda voor doove-mans-ooren te loer zou gaan.

De motie Rotterdam lijkt ons ontijdig en in verband met de tegenwoordige situatie in de arbeidersbeweging verkeerd.

1) Het zal natuurlijk moeten blijken of een uit den grond gestampte bedrijfsorganisatie revolutionair kan zijn. D.w.z. in de praktijk!

Een anarchist geslacht.

De Tribune heeft 16 Februari den anarchist De Ligt ter schubank geleid. Maar o wonder! evenals bij vader Abraham is het slachtoffer onder haar handen in een schaaft veranderd. Jehovah verricht trouwens vaak van die wonderen voor deze patriarchen van het proletariaat. Bijna altijd zwaaien zij hun zwaarden en drillen zij hun lansen niet tegen den werkelijken vijand, het kapitaal, maar als Don Quichot tegen windmolens en schapen, de onschuldige Arbeidersklasse.

De Ligt heeft een stuk geschreven over de „Anti-revolutionaire praktijken der Sowjet-regering“. Daarover zijn reeds dozijnen artikelen geschreven deels door de bourgeoisie-pers, deels door de eenige revolutionaire arbeidersbladen in de wereld: de Kommunistische Arbeiderzeitung, The Workers Dreadnought en De Kommunistische Arbeider. Al deze bladen behandelen dezelfde feiten: de bourgeoisiebladen met instemming, om aan de nog huiverige kapitalisten aan te toonen, dat de bolsjewiki in Rusland nog zoo kwaad niet zijn, dat er best aan hun verdiend kan worden. De genoemde revolutionaire arbeidersbladen wijzen op die feiten om het proletariaat te laten zien dat Moskou en de daar gedreven Derde Internationale reeds lang niet meer de zaak van de Europeesche revolutie dienen.

Op de meeste van die artikelen antwoordt de pers van de Derde Internationale niet. Zij heeft order van Moskou om de arbeiders dom te houden, om de K.A.P.D. en de K.A.P.N. dood te zwijgen. Maar nu heeft De Ligt iets gezegd, dat de dictatortjes der C.P. in Nederland doet schuimbekken nl. „In Rusland zijn de revolutionairen uiteraard diegenen die linkscher staan dan het huidige regiem“. Dat kon letterlijk op de Hollandsche C.P. toegepast worden! Die De Ligt moest afgemaakt worden! Maar hij is springlevend, in plaats van zijn aantijgingen, zijn feiten werden enkele leuzen der anarchist bij de haren genomen en een nieuwe leuze werd gedrukt.

„Tegen alle regering“ zijn de anarchisten. Wij kommunistische arbeiders zijn dat ook. Wij werken elken dag, elk uur ervoor om alle regering overbodig te maken. Daartoe willen wij de arbeidersklasse zelfbewust maken; dan kan zij zich zelf bevrijden; dan kan ze door de dictatuur van het proletariaat de productie om de winst en der privaateigendom uitroeien; Dan kan zich een nieuwe, gezonde samenleving ontwikkelen, waarin alle menschen mensch zullen zijn, waarin alle persoonlijkheid tot volten wasdom zal kunnen uitgroeien zonder een andere in verdrukking te brengen. Helaas is het waar dat wij aan het eind van een langen weg van strijd en opoffering zien, wat vele anarchisten wel heel dichtbij wanen.

De leuze echter „Wie tegen de Sowjet-regering is,

is contra-revolutionair“, die de C.P. als pauselijke banbliksem hanteert, verwerpen wij beslist. Wij zijn tegen de Sowjet-regering, omdat die regering volgens Lenin er een is van arbeiders en boeren. Voor kort laten we — in de burgerpers — dat Bucharin en de meerderheid van het Russische journalistencongres vond dat de Sowjet-regering er een van de arbeiders moest zijn. Beide partijen hebben gelijk, maar Lenin staat op het terrein van de werkelijkheid. De Sowjet-regering is van de boeren en misschien nog een heel klein beetje van de arbeiders. De boeren zijn zeker 80 pCt. van 't Roode Leger; zij hebben den vrijen binnenlandschen handel afgedwongen en zullen ook den buitenlandschen wel krijgen dezen zomer. Onlangs had in Moskou de eerste staking weer plaats: de politie stond aan de zijde van den werkgever en wilde op de arbeiders schieten. Het zullen wel boeren zijn geweest niet als de meerderheid van het Roode Leger.

Tegen deze boerenregering trekken we te velde. Vooral omdat ze zich nog proletarisch-kommunistisch noemt en omdat haar zoogenaamde kommunistische Internationale verwarring brengt in de hoofden van het proletariaat. Wij zijn tegen de Sowjet-regering om dezelfde redenen als Alexandra Kollontai en de Russische arbeidersoppositie, omdat zij de arbeidersklasse uit de revolutie heeft teruggedrongen, omdat wij linkscher staan.

Waarom is Duys tegen de Sowjet-regering? Omdat de sociaaldemocraten, als knechten en handlangers van de bourgeoisie, als luijes die van niets tot iets zijn gekomen, natuurlijk bekrompen en stommer zijn dan hun meesters de grootkapitalisten. De grootkapitalisten van Amerika, Engeland en Duitschland hebben het revolutionaire verleden van de Sowjet-regering al uit hun geheugen gewischt. Vergeven en vergeen! En zaken doen. Schaper, Duys en Vliegen en al die gemeedelijke kleinburgers, die zoo rustig aan de Staatsruif knabbelen denken nog met woede aan de gebeurtenissen van 1917 en 1918 toen het voorbeeld van Rusland hun bijna de macht over het proletariaat ont-nomen had, toen bijna de revolutie het van de evolutie gewonnen had. God, die schrik toen Rusland zonder de stembus het kapitaal deed verdwijnen! Toen die bolsjewieken zoo maar de constituanten ontbonden! En in Brest-Litowsk zich terugtrokken uit den heiligen oorlog voor democratie en vrijheid!

Wie zulk soort tegenstanders van Sowjet-Rusland verward met revolutionaire arbeiders, zal telkens voor het wonder staan, dat onder het ofermes zijn slachtoffer verandert in een weerloos schaaft. Ook mogen de arbeiders wel niet te veel vertrouwen op de voorlichting van dergelijke onverantwoordelijke hoogepriesters. Niet lang geleden sprak er zoo een te Enschede, nl. Mevr. Holst. In het debat maakte een K.A.P.-lid haar er opmerkzaam op, dat de K.A.P. de verkiezingen niet zou negeren, integendeel in alle verkiezingsacties zich zou mengen, om het anti-parlementair standpunt der K.A.P. aan de arbeiders duidelijk te maken. Mevr. Holst verklaarde dit niet geweten te hebben en het deed haar plezier het te hooren.

Welnu, als men zoo weinig van de ideeën zijner medearbeiders afweet, mag men toch eerst wel eens onderzoeken voor men hen aanvalt. En als zoo de voorlichters zijn, moeten de arbeiders zeker zelf onderzoeken, lezen en nadenken.

Dat is de eerste stap op de weg der bevrijding.

Eenheidsfront.

De ras-demagogen der C.P. reizen het land af met verkapte verkiezingsredevoeringen. „De dreigende wereldoorlog“ en het „Eenheidsfront“ zijn de stokpaardjes die ze voor de leege zalen laten huppelen als echte strijdassen. Arme dwazen die zich door de housterige sprongen laten misleiden!

De wereldoorlog! Och ja die dreigt zoolang er kapitalisme, dus productie om de winst bestaat. Maar nu toch haast minder dan ooit, omdat het kapitaal geen nieuwe oorlogen kan beginnen, zoolang het niet zijn gemeenschappelijken vijand, het proletariaat, lam geslagen en voor onbegrensde uitbuiting murw heeft gemaakt. Dat heeft Lloyd George duidelijk gezegd. En hij en Harding en Stinnes begripen elkaar heel goed. De verblinde is nog de Franche regering: al niet meer de Franche zakenmannen. Die willen ook wel meedoen aan de verdeling van Rusland en China.

Als Wijnkoop, van Ravesteijn. Brommert en trawanten dan ook schreeuwen over Wereldoorlog zijn het of stommingen of misleiders. Van menschen die zich zoo wisten op te werken nemen we maar liever het laatste aan. Trouwens de verdelij g is voor hen groot. De C.P. (en de derde Internationale) verliest snel het beetje invloed dat ze had. De verkiezingen, de groote grabelmand voor allen die van de arbeiders leven, naderen. Hoe zullen ze zelftjes winnen? Hun stemmers, de min of meer revolutionaire arbeiders van het N.A.S. hebben ze beleedigd door hun Eenheidsresolutie van Groningen. Maar er zijn ook nog pacifisten onder die arbeiders: die kunnen ze vangen met „De Dreigende Wereldoorlog“ „stemt op ons en wij . . . stemmen

tegen de Wereldoorlog!“ dat is hun leuze.

De C.P. in Nederland zit in de modder; maar nog veel dieper zit de Duitse K.P. erin. Vandaar dat ze daar veel fraaier dingen ontdekken, opportunistische smerlapperijen, die door Moskou graag overgenomen en aangedikt worden.

De leuze van het Eenheidsfront is „Made in Germany“, door de K.P.D., de ondergaande partij, die in een jaar van 450.000 tot 160.000 leden terugliep. Deze partij, de parlementaire die niet eens meer als fractie (15 leden) in den Rijksdag geldt, stelde 21 December 1921 aan Moskou voor een gemeenschappelijke „actie“ mogelijk te maken van de Derde Internationale, met de Tweede (Londen) en de Twee en-Halfde (Weenen) van de Roode Vakverenigings-Internationale en de „Gele“ van Amsterdam. De grondslagen van dit voorgestelde „Eenheidsfront“ hoeven we niet eens te bespreken. Een feit is dat Moskou nog verder wilde gaan: Zinovief heeft namens het Executief Comité van de „Comintern“ aan de K.P.D. laten weten, dat kommunisten zoo mogelijk ministerszetels in socialistische regeringen moeten aannemen. Hoe jammer dat deze kommunisten wel niet spoedig deze kans zullen krijgen! Er is geen beter middel om de misleiders der arbeidersklasse te ontmaskeren, dan door ze in de regering een burgerlijke maatschappij te zien optreden. Welke arbeider gelooft nog, na wat hij in Zweden, Duitschland en België gezien heeft, dat een socialistisch minister iets anders kan zijn dan een handlangers der kapitalisten, een handlangers die nog verwaander dan anders trapt op de arbeiders? Wellicht zullen we het binnenkort ook in Nederland zien en Wijnkoop heeft alvast zich ter beschikking van Troelstra gesteld voor het geval deze minister wordt. Het Eenheidsfront immers! Loyale samenwerking of loyale oppositie wat doet niet er toe: het proletariaat zal het loodje leggen als in 1929 bij 't verraad van Bielefeld toen de K.P.D. loyaal (eerlijk) wou wezen tegenover . . . Noske en zijn beulsknechten.

De arbeiders en arbeidersvrouwen van 't Roerbekken weten er alles van, voorzover ze toen niet op afschuwelijke wijze vermoord zijn. Een schot in de buik! was de vriendelijkste straf der Noskieten. Met een schot in den buik zal het proletariaat een menschenleven lang rondloopen indien het eenheidsfront, d.w.z. de eensgezindheid van alle arbeidersverraders bereikt wordt. Maar makkelijk zal het niet gaan met dit Eenheidsfront. De Derde Internationale in haar waanzinnigen hongers naar parlementszetels en massa's verburgerlijkte arbeiders, wil graag, is zoo deemoedig dat de stervende Tweede Internationale er van bijkomt. Maar juist die oude sociaal patriottische partijen willen niets te doen hebben met die rumoerige arbeiders, met het proletariaat. Kameraden, die sociaaldemocraten zijn een nieuwe stand geworden; zij zijn de nieuwe vierde stand, en wij dalen af tot vijfde stand. Zij, de partijen van ambtenaarij, onderwijzers, arbeidersbureaucraten, kleine bazen, enz. zouden al die elementenverliezen als ze zich inlieten met doodgevone proleten.

De beroemde Cunow heeft 't voor Duitschland reeds eenige malen gezegd in „Die Neue Zeit“, het wetenschappelijke orgaan der Deutsche meerderheidssocialisten. Nog onlangs was er sprake van, dat de Onafhankelijken bij de Duitse S.D.P. zouden komen; maar Cunow zei ronduit, dat die min of meer roezige arbeidersselemtenten maar moesten blijven waar ze waren.

De Nederlandsche S.D.A.P. is een even „fatsoenlijke“ kleinburgerlijke partij als de Deutsche. Als ze mag „regeren“ voor het grootkapitaal heeft ze aan de arbeiders geen verlot te vragen, evenmin als aan de C.P. en andere kleine vennootschappen, die de arbeiders mee helpen bedriegen.

Het Eenheidsfront der arbeidersverraders zal pas komen in de dagen van grooten strijd. Maar dan zal terzelfder tijd gaan groeien het Eenheidsfront der arbeiders zelf, die in den strijd en in de nood elkaar zullen vinden. De nood komt hooger, onafwendbaar; weinu, kameraden, laten we den strijd zoeken en wij zullen onze Eenheid vinden.

Onze Brochures.

Het Communistisch Manifest	20 Cts.
De Grondslagen van het Communisme	25 „
Het Historisch Materialisme	40 „
Klassemoraa	10 „
Het Imperialisme, de Wereldoorlog en de Sociaal-Democratie	35 „
De Wereldrevolutie	25 „
Staat en Revolutie, door N. Lenin	40 „
Het Opportunisme in de Nederlandsche Communistische Partij	25 „
De Algemeene Arbeidersbond (Revolutionaire Bedrijfsorganisaties)	20 „
De organisatie voor den klassenstrijd van het Proletariaat	12½ „
De Sowjet-Regering en de 3e Internationale op sleptouw der Intern. bourgeoisie	20 „
Open brief aan Lenin	25 „
Bestellen bij P. Coerman, Joz. Israëlaan 16, Bussum. Bij toezending per post zijn alle prijzen 2 cts. hooger.	

behooren tot het verleden, de arbeiders zullen zelf gaan denken en spoediger hun revolutionaire strijdvorm vinden dan wanneer men ze in de vakorg. laat.

Wat aangaat, dat men ons nog wel wil horen in de vakorg., lijkt mij zeer vreemd. Men maakt revolutionaire propaganda of houdt zijn mond.

Doet men het eerste dan word je als „strijdbreker“ buiten de deur gezet, zoals gebeurd is met één onzer kameraden tijdens de metaalstaking. Wij kunnen in een contra-revolutionaire org. geen propaganda maken. Wie vasthoudt aan de vakbeweging had ook vast moeten houden aan de C.P.

Wanneer wij in de vakbeweging stelling zouden nemen bijv. tegen den loonstrijd, zouden wij als goede revolutionairen de bedoeling van zoo'n loonstrijd er bij moeten zeggen en als laatste dat zij dien loonstrijd enkel en alleen worden in gejaagd om reclame te maken voor den uitbouw der org.

Dit wordt, zooveel ervaring hebben wij reeds, niet gedaan. Het K.A.P.-standpunt staat niet op den voorgrond daar vele vastzitten aan dien steunpenning der org. Dus spreekt van zelf, dat aan het bedrog dier vakbeweging wordt medegedaan.

Zullen wij een frisse revolutionaire propaganda willen voeren, dan op de eerste plaats de negatieve daad „Uit de Vakorg.“ op de tweede plaats de positieve daad: „Het stichten van de bedrijfsorganisaties waar dit mogelijk is“.

Vorbereiding 1 Meidag Enschede.

Evenals vorige jaren is hier een 1 Mei-comité gevormd uit het P.A.S., de rev. groepen, rev. vrouwenclub en de A.N.G.O.B.

Om een Mei-feest te doen slagen zijn noodig:

Enige roode lappen met klinkende leuzen erop, wat geld om de vergaderzaal e.a. onkosten te betalen, permissie van de burgemeester om door de stad te wandelen en een hoop gewillige menschen om achter de roode lappen te loopen en te luisteren naar en gesticte te worden dóór de preek van „een goede spreker.“ Dan hebben we allemaal wat. Wij, arbeiders, een feest, de uitbuiters de wereld.... en ons. Zoo zal het zijn en blijven, kameraden, tenzij: Gij uw revolutionaire plicht doet, door de tijd voor 1 Mei te gebruiken om in 't fabriek, op 't karwei, op straat, bij 't huisbezoek, met uw kameraden te spreken, hen te laten lezen, hen aan 't denken te brengen, hun klassebasen op te wekken, hun eigen belang en dat hunner kinderen te laten spreken.

Maakt propaganda voor een werkelijk rev. Meidag, voor het vrij nemen op dien dag.

Of uw werken succes zal hebben is nu niet de vraag. Gij moet uw lamlendigheid van u afschudden. Als je nu niet op je post bent, kun je op 1 Mei gerust lappen en centen sparen, want dan is de Meiviering de zolen niet waard die je d'r bij verslijt.

Zondagmorgen 19 Maart begint de eerste propagandatocht. Enige kameraden zingen rev. liederen, de anderen colporteren. Elke organisatie met eigen lectuur. Zoo iedere Zondag tot 1 Mei. Plaats van samenkomen wordt op de ledenvergadering bekend gemaakt. Allen aan 't werk, kameraden. Een goed voorbereide rev. Meidag is een goede propaganda voor de sociale revolutie.

De huidige arbeidersbeweging in Engeland.

Uit: „Proletarië“ Jrg. II. 1e. afl.

De Britsche georganiseerde vakbeweging, die zich tot voor kort nog beroende op haar grootte en zich zelf verklaarde te zijn de sterkste arbeidersbeweging van de wereld, is thans volkomen machteloos.

In bijna alle industrietakken hebben de werkgevers de loonen verlaagd en waar dat nog niet gebeurd is, staat het gauw te wachten. In de meeste gevallen is de verlaging der loonen doorgevoerd, zonder dat de betrokken vakvereniging noemenswaardige tegenstand geboden heeft. De nederlaag in de mijnwerkersstaking heeft den tegenstand op de geheele linie gebroken.

In de mijndistricten is de ineenstorting der vakverenigingen het volgendst. De „Miners Federation of Great Britain“, die tot nu toe de sterkste Britsche organisatie was, is nu een der zwaksten. Zuid-Wales, dat tot nu toe het sterkste en meest belovende centrum der actieve arbeidersklasse was, waar de mijnwerkersorganisatie 100 procent der mijnwerkers telde, en waar alle hulp-arbeiders mede in die eene groote organisatie begrepen zijn, Zuid-Wales dan heeft het meeste geleden en daar zijn de mijnwerkers-organisaties, die vele duizenden leden telden, tot op een paar dozijn leden ineengeschrompeld.

De arbeiders hebben opgehouden hun bijdragen te betalen, daar zij werkloos zijn. Zeer vele duizenden hebben geen enkelen dag gewerkt sinds op den 1sten April de uitsluiting geproclameerd werd. De arbeiders hebben opgehouden hun bijdragen te betalen, omdat zij slechts van tijd tot tijd eens werk hebben en de loonen ontzaglijk verlaagd zijn. De arbeiders motiveren

Karl Marx, Geschiedenis van zijn leven

door FRANZ MEHRING.

Vertaald door Jan Romein.

W. L. en J. Brusse's Uitgeversmaatschappij R'dam '21

Met een enkel woord willen wij de aandacht vestigen op de levensbeschrijving van Karl Marx door Franz Mehring, die zoo juist in Hollandsche vertaling verschenen is. Onderwerp, opvatting en uitvoering stempelen dit boek tot een van de weinige werken die blijvende waarde hebben en bestemd zijn klassiek te worden. Niet alleen ontwerpt Mehring een levensbeeld van den grooten revolutionair die Marx is geweest, maar tevens en onafscheidelijk hiermee verbonden brengt hij ons een belangrijke periode van de arbeidersbeweging voor oogen. Zoo komt ook de marxistische theorie beter tot haar recht als de vrucht van een historisch ontwikkelingsproces, als een licht op een bepaalde hoogte der ontwikkeling ontstoken, om de nog af te leggen weg te verlichten, terwijl zij vroeger te vaak het karakter van een stelletje waarheden-in-catechismusvorm aannam.

Wat dit werk zoo bijzonder aantrekkelijk maakt is niet het minst de hoge wetenschappelijke zin waarmee Mehring zijn taak heeft opgevat. Wars van alle partij-orthodoxie en partij-legendes schroomt hij niet ook Marx zelf waar nodig, aan kritiek te onderwerpen en hen in hun eer te herstellen die door Marx en zijn volgelingen al te lang zijn miskend. Zoo bijv. Lassalle, zoo vooral Bakoenine. Speciaal dit laatste herstel heeft de vrome verontwaardiging van de officieele Marx-verklaarders opgewekt, en Mehring spreekt uit eigen ervaring wanneer hij in zijn voorwoord de jongeren aanmaakt zich geen oogienblik door de presenties van het „Marx-papendom“ te laten imponeren. Een goede raad die wel niet spoedig zal verouderen: wie kent, ook in dit landje, de geleerde en geschoolde leiders niet, die om de andere minuit de woorden „Marx“, „marxisme“ en „dialectiek“ in den mond nemen ten einde onderwerping aan hun gezag af te dwingen en de kritiek te verketteren! Zij gebruiken het marxisme als een boeman om de arbeiders van zelfstandig denken af te schrikken, niet als een middel, om het hun te leeren. Des te verheugender is het daarom, in het Marx-boek van Mehring een werk te bezitten dat in zoo onafhankelijke, revolutionaire en wetenschappelijke geest geschreven is, en waaruit het proletariaat zoo rijke en veelzijdige leerling kan putten.

Het werk is door Jan Romein met groote zorg vertaald. In de inleiding schetst hij beknopt maar treffend de figuur van Franz Mehring, terwijl het „register“ door korte karakteristieken van de in de tekst vermelde personen en zeker aan de bruikbaarheid van het geheel zeer ten goede komt.

Wijnkoop in Enschede.

24 Februari sprak Wijnkoop in Enschede over „De Internationale toestand en het verbond van Rome met de S.D.A.P.“ De C.P. had om een „goede“ debater van de S.D.A.P. gevraagd, maar deze had bekend gemaakt, dat ze niet zou debatteren. Twee joden weten wat een bril kost! De zaal was matig bezet en wij verkochten aardig wat kranten en exemplaren van „De

hun uittreden uit de vakvereniging hiermee, dat de leiders der vakverenigingen de arbeiders bij de stakings-onderhandelingen verraden hebben. Zoals iedereen weet handelde het bestuur toen in lijnrechte tegenspraak met de deuitslag der stemming van de „Rank and File“ (massa's, vert.) Andere arbeiders weigeren aan de organisatie de contributiebetaling met te zeggen, dat zij door de extremisten beheerscht werd en dat de extremisten de meerderheid der arbeiders bij de uitsluiting toentertijd tot een funeste politiek dreven.

De organisatie is ineen gestort, haar leden hebben zich naar rechts en naar links verstrooid. Een opvallend voorbeeld is, dat van A. J. Cock, een bekende revolutionair, die om zijn redevoeringen verscheidene malen in de gevangenis geworpen werd, doch die veel minder revolutionair voelde, sinds hij lid van het Dag. Best. der mijnwerkersorganisatie werd.

Cock was een der eerste mijnwerkers uit Zuid-Wales, die tot de Communistische partij toetraden, welke in 't begin van dit jaar onder Moscou's auspiciën gesticht werd. Maar Cock is in wezen slechts vakvereëningsman, al heeft hij zich zelf ook voor iets anders gehouden, toen hij tot de communistische partij toetrad.

Hij strijdt voor kortere arbeidsduur en hogere loonen en dat beheerscht zijn gezichtskring. Door andere en bekwaamere theoretici zijner in Zuid-Wales heerscheende richting voorgelicht, verklaart hij nu zelfs, dat de sociale revolutie door een of ander gelukkig toeval en zonder bijzondere voorbereidingen komen zal, — alleen maar door den strijd der mijnwerkers om kortere arbeidsduur en hogere loonen. Deze richting onder de mijnwerkers meent, dat de vakvereëningen, als zij 100 procent der arbeiders omvatten in staat zijn het kapi-

Algemeene Arbeiders Bond“ en „De Derde Internationale op sleeptouw“.

Wijnkoop sprak geen oogenblik in de geest van de arbeiders. Dat lag natuurlijk aan die domme arbeiders want de rede was buitengewoon belangwekkend. Enige grepen eruit kunnen dit bewijzen.

De Duitsche arbeiders zijn lichamelijk te zwak voor den strijd.... Als Moskou zijn taak niet kan vervullen gaat onze beschaving ten gronde.... Het Hollandsche sectarisme maakt dat hier voor elk nieuw idee een nieuwe groep moet gezocht, i.p.v. ervoor te vechten middenin de gelijktenden.... De sovjets gaan niet weg.... Als de S.D.A.P. eens aan de vakbeweging advies komt vragen of ze moet regeeren of niet, dan moet de vakbeweging het regeeringsprogramma van de S.D.A.P. vaststellen (zie ergens „De Tribune“ voor dit programma).... Wie beweert, dat er in Rusland kapitalisme is, liegt....

Zijn het geen ezels die Enschede'sche arbeiders, dat ze niet eenmaal dezen wijzen, revolutionairen spreker toejuichten? En 't stomste was, dat ze het wel deden toen onze kameraden v. Agen en Schouwink samen een half uurje tegen Wijnkoop mochten debatteren.

De wereld staat op z'n kop: de arbeiders zijn verder dan hun leiders.

Revolutionair Parlementarisme.

In „De Voorbode“ voert H. Roland Holst een polemiek over Moederschapstorg. Zij constateert dan, dat de bourgeois-dames hun stem zullen gebruiken in dienst van de reactie, „om alle vooruitgang in de sociale wetgeving tegen te houden“.

En dan richt ze zich tot de proletarische vrouwen als volgt:

„Gij hebt ook het kiesrecht, vrouwen! In welken zin zult ge het gebruiken? Wat zult ge er mee doen?“ We stonden versteld iets dergelijks van H. R. H. te lezen. Want het bevat twee ergelijke grondslagen, waarmee het proletariaat voortdurend bedrogen is en wordt.

Ten eerste wordt de illusie gewekt en onderhouden, dat er in 't huidige stadium der kapitalistische ontwikkeling, nu 't kapitalisme economisch op de „dalende lijn“ is, nog sprake kan zijn van sociale wetgeving. 't Is nota bene alles bezuïning wat de klok slaat. Natuurlijk ten koste van 't proletariaat. Nu sociale wetgeving voorspelen is bedrog.

Ten tweede is 't laatste citaat direct gebaseerd op 't fokken van stemvee. H. R. H. had ook kunnen zeggen: „Stem op ons, brave C.P.-ers, al al 't schoone zal u toegeworpen worden.“

We kunnen H.R.H. met haar poëmiëk niet feliciteeren.

Uit de mededeelingen over de begroting van oorlog in de Russische bladen is te zien, dat de gelijkheid in bezoldiging van alle arbeiders' soldaten en ambtenaren ook in het leger geheel verdwenen is.

De maandsalarissen zijn er namelijk als volgt: een gewoon rood-gardist krijgt per maand 20.000 roebel, een compagnie-chef 160.000, een bataljons-chef 533.000, een regiments-chef 1.200.000, een brigade-commandant 1.466.000 en een divisie-commandant 1.600.000 roebel,

talisme te vernietigen, alleen daardoor, dat zij de loonen zoo omhoog drijven en de arbeidsduur zoo verkorten, dat de mijnen niet langer rendabel zijn. Op die wijze zouden dan de mijnheeraren geruïneerd worden en gelijktijdig daarmee het geheele kapitalistische stelsel in Groot-Britannië, omdat de steenkool een stelsel-industrie is. En de marine, die de scheepskolen uit Wales moest hebben, zou machteloos zijn. Zoo zou het kapitalisme ineenstorten en de arbeiders nemen de macht over.

Een kinderlijk geloof, maar een, dat de linker vleugel der mijnwerkers in Wales en vele anderen langen tijd beheerscht heeft. Toen kwam de werkloosheid, die hun de oogen opende — met de 100 procent vereëning is 't niets meer gedaan. Die vakvereëningsmensen in Zuid-Wales beweren steeds nog, dat het heil alleen in de macht van hun mijnwerkersvakorganisatie ligt. Maakt er weder een 100 procent-organisatie van, zeggen zij; treedt terug in haar rijen; laat de werklozen terugkomen en uit hun platte beurs de contributie betalen, die men tot op de helft heeft moeten verminderen. Het reusachtige aantal der werklozen heeft het ondersteuningsfonds der reëgering uitgeput, even als de door de mijnwerkers-organisaties bepaalde ondersteuning. De bedragen, die zij nu van de ondersteuningscommissie krijgen, belopen 76 shillings voor de volwassenen en 5 shilling voor ieder kind per week. De werklozen, die van dit beetje leven, worden naar de vakvereëning teruggedreven, waar hun het voorstel gedaan wordt daarvoor te stemmen, dat niemand zal werken zolang zij werkloos zijn en dat de voorhanden arbeid gelijkmatig onder de mijnwerkers verdeeld zal worden. Welk een illusie!

HALFJAARVERSLAG.

Het kan niet de bedoeling zijn in dit verslag een politiek-economisch wereldoverzicht te geven. Toch is het noodzakelijk er op te wijzen, dat in Sept.-Oct. 1921, toen de K.A.P.N. werd geconstitueerd, de eenige wereldorganisatie, waarop de hoop van het strijdend proletariaat gevestigd was, nl. de 3e Intern. zoo juist op haar derde congres te Moskou zich duidelijk en beslist had afgewend van den revolutionairen strijd en de leus van kapitalistischen wederopbouw der wereld had aangeheven.

In het halfjaar, dat sedert is verlopen, hebben wij nog sterker de overtuiging gekregen, dat Sowjet-Rusland en de aan haar geestelijke en organisatorisch vast verbonden derde internationale als bolwerk der strijdende proletariërs hebben afgedaan.

De maatregelen op politiek en economisch gebied hebben van Rusland gemaakt een hefboom voor het economisch herstel van West-Europa in kapitalistischen zin.

De derde internationale, die deze maatregelen verdedigt en propageert is daardoor indirect tot hulpstroep geworden van het kapitalisme.

De oriëntering naar recht heeft de kommunistische partijen van alle landen in een snel tempo korrupt en voos gemaakt.

De zucht om groote massa's mobiel te maken, bracht onverbiddelijk mee het opstellen van leuzen, die deze massa's niet zouden afstooten, maar die tegelijkertijd de strijdende arbeiders moesten verwarren en desorganiseren.

De besliste stellingname tegen de noodzakelijke revolutionaire taktiek en de consequente opmars naar rechts, zelfs tot de beruchte eenheidsfronttaktiek en de „Regierungsfähigkeit“ toe, zijn afdoende bewijzen voor de juistheid van de kritiek door ons leden der K.A.P.N. uitgesproken.

De K.A.P.N. heeft in deze ontwikkeling voldoende grond voor de noodzakelijkheid van haar bestaan voorhanden.

De K.A.P.N. heeft het vaandel van het revolutionaire communisme uit de modder, waarin de C.P. het neergeworpen had, op den juiste tijd opgeheven. Het zal in de komende dagen, temidden van de verwarring en tweedracht met vaste hand hoog gehouden dienen te worden, opdat de arbeidersklasse in de worstelingen die haar wachten, zich zal kunnen oriënteren en den weg naar hare bevrijding vinden.

Uit den aard der zaak konden de werkzaamheden der partij nog niet van groote betekenis zijn.

Internationale banden zijn gelegd en worden door briefwisseling en uitwisseling van lectuur onderhouden. Wij staan aan den vooravond van de stichting eener Komm. Arb. Internationale.

Een delegatie naar de eerste conferentie is aangevoerd en zal als ons congres plaats heeft, haar verslag kunnen uitbrengen.

Door onvoldoende organisatie kon de partij nog niet functioneeren, zooals dit had behooren te zijn.

Cock gelooft zelf niet dat het zoo gaan zal. Thans, nu hij de machteloosheid der organisatie, die hij vertegenwoordigt, inziet en merkt dat de leden afvallen, is Cock, die toch een der eersten was, die toetrad tot de kommunistische partij in Wales, woedend op de partij zelf. Hij verklaart dat de kommunisten het meest verantwoordelijk zijn voor het afvallen der leden, daar zij de leiders der vakvereëningen aangeklaagd hebben. Hij zegt, dat zij wantrouwen tegen de vakvereënings-beambten gezaaid hebben en tegelijkertijd de massa's door hun overdreven frasen in opwinding gebracht hebben. Hij beschuldigt de kommunisten ervan, dat zij de vakvereëningen aanvallen. Hij zegt, dat zij dat niet doen, maar in werkelijkheid doet een aantal van hen het toch. De theorieën in de Britsche beweging zijn nog verward en wisselend. De taktiek is verre van klaar en eerst heel vaag begonnen de arbeiders in Zuid-Wales te begrijpen, dat de 100 procent-vakvereëningen nooit de revolutie zullen maken.

Die mijnwerkers-vakorganisatie in Zuid-Wales was de verst-ontwikkelde in dit land. Toen zij kort geleden toetrad tot de roode vak-internationale van Moskou, was zij de eerste vakvereëning die daartoe overging. Deze stap betekende hier meer als in Centraal-Europa, want hier merkt men het opportunisme der 3e Internationale nog maar nauwelijks; de 3e Internationale is voor de gemiddelde arbeider het revolutionairste wat er maar zijn kan. De scherpe aanvallen, die de half-zachte socialist en de aanhangers der Labour-partij op haar richten, hebben haar in de oogen der arbeiders een revolutionair karakter gegeven.

De vereëngde kommunistische partij van groot Britannië is nog te jong om het ware karakter der 3e Internationale te doorzien. En zelfs als de arbeiders zwakke punten in de kommunistische partij opmerkt, ziet hij daarin nationale fouten, niet een fout van Mos-

De meeste afdelingen hebben nog te veel met zich zelf te doen gehad, zoodat noodzakelijke maatregelen als de financiering van het orgaan, het uitgeven van brochures slechts moeilijk „genomen kon worden.“

Er is een langzame verbetering in dit opzicht merkbaar.

De afdracht aan het H. B. kwam onvoldoende binnen. Alleen Rotterdam heeft aan al haar verplichtingen voldaan.

De partij telt 8 afd. met circa 200 leden. Een verzoek tot toetreding in het comité tegen de witte terrer werd door het P. B. afgewezen.

De werkzaamheden van het P. B. zijn beperkt gebleven tot invendigen organisatorischen opbouw.

De pogingen daartoe mogen niet als geheel geslaagd beschouwd worden.

Nog veel zal dienen te veranderen eer de afdelingen tot een hecht partijverband zullen zijn samengegroeid.

TWEDE CONGRES der K.A.P.N.

te houden op Zondag 16 en Maandag 17 April a.s. te Utrecht.

Zaal en uur nader bekend te maken.

Agenda:

1. Opening en mededeelingen.

2. Halfjaarverslag.

3. Bespreking P.B.

4. Financieel verslag.

5. Redactie en Administratie.

6. Verkiezing P. B., Red. en Adm. (Namen van kandidaten in te zenden aan den Secretaris vóór 1 April a.s.)

7. Vakbeweging.

8. Bedrijfsorganisatie.

9. Internationale.

10. Verkiezingen.

11. Jeugd.

12. Program.

13. Congresvoorstellen.

Voorstellen:

A. Vakbeweging.

1. ROTTERDAM.

Het congres, van meening, dat het, voor het voeren van den economischen strijd der massa's noodzakelijk is, over te gaan tot het scheppen van nieuwe organisaties,

besluit van de leden der K.A.P.N. te eischen, dat ze uit de vakorganisaties treden en overal in de bedrijven, in openbare vergaderingen en in den strijd zelf, steeds de levendigste werkzaamheid ontploffen ter propageering van de revolutionaire Bedrijfsorganisatie.

Toelichting: Zie No. 7 der K. A. „Uit de vakbeweging“

2. AMSTERDAM.

De partij besluit den leden te adviseeren, om in die bedrijven, waar dit thans praktisch mogelijk is, uit de vakvereëning te gaan.

kou. De rooden in Zuid-Wales beschouwen daarom de aansluiting der mijnwerkersorganisaties van Zuid-Wales bij Moskou als een groote overwinning. Zij plachten zich te beroemen op hun groote macht in die mijnwerkersorganisatie. Een feit is 't echter, dat het hun nooit gelukt is, de organisatie te bewegen om andere resoluties aan te nemen, dan louter reformistische — de resolutie tot aansluiting bij Moskou is de meest vergaande. Wat nog gewichtiger is, is dit, dat het den rooden nooit gelukt is de organisatie in een kwestie vooruit te drijven, welke niet direct met loon of arbeidsduur te maken had. Nooit had een zuiver politieke staking plaats. Soms kwam het tot dreigementen, maar nooit werd het ernst. De rooden merkten wel, dat zij altijd maar zoover gaan konden als de meerderheid wilde, maar ze trokken niet de consequentie dat een revolutionaire partij uit helder bewuste revolutionairen moest bestaan. Zij stelden verden hun vertrouwen in de 100 procent-vakbeweging.

Thans nu die 100 procent-organisatie uit elkaar ligt, zien ook de meest weersprekende de noodzakelijkheid in van een nieuwe organisatievorm. Thans groeit de kommunistische partij nog. Maar zij is door en door opportunistisch. Zij heeft afgevaardigden in de gemeentebesturen, die geduldig de kapitalistische machine bedienen. Op den dag hunner verkiezing worden zij een deel der kapitalistische machine.

Toch heeft Zuid-Wales de verst ontwikkelde arbeidersbeweging in Uroot Britannië gehad, en daar zullen wij nu het ontstaan van een Kommunistische Arbeiders-Partij beleven, die anti parlementair is, die de revolutionairen klassenstrijd wil en de organisatie naar bedrijven en industrien, welke sovjets vormen zullen ter voorbereiding van de sovjets revolutie.

(Wordt vervolgd.)

3. ENSCHEDE.

De partij verklaart zich in de huidige omstandigheden solidair met alle stakingen, die duidelijk beoogen, sabotage van den kapitalistischen opbouw en natuurlijk met alle bewegingen, die bezetting der bedrijven beoogen.

4. ENSCHEDE.

Stakingen, die niet duidelijk sabotage voor den kapitalistischen opbouw beoogen, dienen of afgeraden, of omgezet te worden in een beweging ter bezetting van de bedrijven.

Van uitsluitingen door werkgevers geldt dit laatste.

B. Bedrijfsorganisatie.

5. BUSSUM.

Het congres, de wenschelijkheid inzende, dat er een landelijke organisatie tot stand komt, welke zich in het bijzonder met het beoordeelen van de opportuniteit van het oprichten van bepaalde bedrijfsorganisaties bezig houdt, draagt aan een commissie op een vorm voor die organisatie te vinden.

Toelichting: De strekking van dit voorstel is, zoo veel mogelijk eenheid te verkrijgen in de beoordeeling der vraag, waar en wanneer het oprichten van B. O. gewenst is. De bedoeling van de voorstellers is uitdrukkelijk, dat de op te richten landelijke organisatie de gelegenheid moet scheppen tot onderling overleg, doch niet de bevoegdheid moet krijgen, bepaalde voorstellen te geven.

Het P. B. verklaart zich tegen dit voorstel. Wat Bussum van een commissie en een eventuele organisatie wil opdragen is de taak van de partij zelf.

6. ENSCHEDE.

De partij roept de arbeiders op de vakvereëningen te verlaten en B. O. of comités ter voorbereiding van B. O. te vormen.

7. ENSCHEDE.

De partij waarschuwt het proletariaat, niets, wat het niet daadwerkelijk van onder op veroverd heeft, aan te nemen van vakbonzen en (of) reëgering (speciaal B. O. en Bedrijfsraden).

8. ENSCHEDE.

Onmiddellijk na de stichting van meerdere B.O.'s dienen deze een bond met een eigen orgaan in te stellen.

9. AMSTERDAM.

Voor zoover de revolutionaire situatie in Nederland dit toelaat, trachten de partijgenooten, werkzaam in voor dit land belangrijke grootbedrijven, waar een voor de bedrijfsverhoudingen belangrijke groep revolutionaire arbeiders werkzaam zijn, in overleg met de partij revolutionaire bedrijfsorganisaties te stichten. De taktiek van deze bedrijfsorganisaties wordt voorloopig in overleg met de partij vastgesteld.

C. Internationale.

10. P. B. voorstel.

De aansluiting bij de K. A. I. en de op de conferentie te Berlijn genomen besluiten moeten bekrachtigd worden door congres en referendum.

11. BUSSUM.

Resolutie: Het congres besluit, dat de partij niet definitief tot eenig definitief internationaal verbond met andere partijen zal toetreden, dan, nadat een partij-congres zich over de voorwaarden, waartoe de Internationale samenwerking haar zou verplichten, heeft uitgesproken.

12. ENSCHEDE.

De K. A. partijen in de wereld dienen een internationaal verbond tot stand te brengen met als voornaamste naamste doel elke landelijke proletarische weerklank en solidariteit te doen vinden over de grenzen van het betrokken land, zij het voorloopig slechts met het doel de internationale solidariteit der arbeidersklasse te bevorderen.

De Verkiezingen.

13. AMSTERDAM.

Het P. B. geve tijdens de verkiezingsperiode een principieel anti-verkiezingsmanifest uit.

14. AMSTERDAM.

De afdelingen voeren, voor zoover dit in hun vermogen is, een principieele anti-verkiezingscampagne.

15. HENGLO.

Tegen de verkiezing worde een zeer pittig vlugschriftje verspreid.

E. Jeugd.

16. AMSTERDAM.

De partij stelt zich op het standpunt om communistische jeugdbewegingen, welke uit het proletariaat opkomen te steunen, met dien verstande, dat ieder geval afzonderlijk ter beoordeeling aan de partij voor-

De Kommunistische Arbeider

Orgaan van de Kommunistische Arbeiders Partij in Nederland.

DIT BLAD VERSCHIJNT OM DE
14 DAGEN.

REDACTIE:
Transvaalkade 105bis Amsterdam
ADMINISTRATIE:
Transvaalkade 106bis Amsterdam

Abonnementsprijs f1.50
per halfjaar.
Losse Nummers . . 5 Cent

RADEK.

Een van de duidelijkste bewijzen, dat de derde Int. en de Russische Regering de Europeesche revolutie niet willen, is geleverd door Radek's houding bij de regeringscrisis in Duitsland, die na de spoorwegstaking was ontstaan.

De kommunisten wilden de Rijkskanselier Wirth doen vallen, om dan een Arbeiders-Regering met Scheidemann, Noske, Hilferding enz. te vormen. Dat een dergelijke regering de overwinning der reactie zou betekenen en de bloedige nederlaag der kommunisten (als in Hongarije) is duidelijk.

Dat soort van Eenheidsfront is vals en leidt niet naar de revolutie.

Maar, hoe vals ook, het was toch tot zekere hoogte een poging tot strijd.

Maar zelfs dit wilden de derde Internationale en Rusland niet. Deze wilden toegeven aan de bourgeoisie en opbouw.

En daarom ging Radek, het lid van het bestuur der 3e Internationale en van den Uitvoerenden Raad van Rusland, naar Breidscheidt, den leider der Onafhankelijken, en ried hem aan, Wirth niet te laten vallen. Wat deze met een dertigtal Onafhankelijken dan ook deed.

Radek heeft daarmee een revolutionairen strijd verhindert.

Een vertegenwoordiger van Rusland kan niet anders doen. En de door Rusland beheerschte Internationale ook niet. Want revolutie in Europa betekent geen handel, en dus hongersnood in Rusland.

Nu is het door de K.P. van Duitsland ontkend, dat Radek dit gedaan heeft. Maar wie de Rote Fahne van 19 Febr. II. goed leest, ziet dat deze ontkennings erkenning is. Radek heeft ul. volgens de R.F. tot Breidscheidt gezegd, dat hij Wirth alleen moest laten vallen, als de Onafhankelijken dan ook een zuivere Arbeiders-Regering wilden en als het omverwerpen van het ministerie Wirth geen bluf was.

Daar Radek nu heel goed wist, dat de Onafhankelijken geen Arbeiders-Regering wilden, betekende zijn raad niets anders dan het ministerie Wirth te behouden.

De Russische Regering en de derde Internationale zijn waarlijk contra-revolutionair. Dit is voor elk arbeider, die zien wil, bewezen.

Maar hoevelen willen er zien?

De Bedrijfsorganisatie.

De taak der Kommunisten.

Er moeten bij de debatten over de Bedrijfsorganisatie, die wij, leden der K.A.P., nu onder elkaner en met de leden van het N.V.V. en het N.A.S. met den grootsten ijver en toewijding houden moeten, eenige hoofdpunten voortdurend in het oog gehouden worden. De hoofdpunten zijn:

I. Het vraagstuk wat de bedrijfsorganisatie doen moet in tijden van bloei van het kapitalisme, is nu geen vraagstuk. Want het kapitalisme is, voor lange jaren waarschijnlijk, in verval. De toestand is en blijft — revolutionair. Wij moeten dus alleen behandelen de bedrijfsorganisatie in dezen toestand.

II. In Nederland is onze eerste taak nog propagandistisch. Want de meeste arbeiders weten van bedrijfsorganisatie nog niets.

III. Het zou gevaarlijk zijn bedrijfsorganisaties te vroeg op te richten. Want zij zouden dan spoedig te gronde gaan en dan was aan haar een zware slag toegebracht.

IV. De vraag of de kommunisten terstond uit de vakverenigingen moeten gaan, ook als er nog geen bedrijfsorganisaties zijn, moet zeer scherp (en in ieder vak) overwogen worden, en alleen beslist naar het voordeel voor de propaganda der bedrijfsorganisatie.

V. Het verwijt, dat wij, als wij in de vakbeweging

nog een tijd bleven, aan cellen-taktiek zouden doen, is ongegrond. Want wij willen werkelijk de vernietiging der vakvereniging; de cellenbouwers der derde Internationale haar behoud.

VI. De vraag: voorloopig nog in de vakvereniging of er uit (hetzij bij N.V.V. of N.A.S.) komt in eenigszins ander licht, nu men daar (zij het niet in werkelijk revolutionaire zin) bedrijfsorganisatie bespreekt en zegt te willen.

De vraag is nu, moeten wij, zolang men daar nog niet met de daad heeft getoond, dat deze bedrijfsorganisaties slechts verkapt vakverenigingen zijn, daar niet voor de werkelijk revolutionaire organisatie haar doel, haar middelen, haar taktiek, propaganda maken?

VII. In tijden, dat de revolutie nog niet is uitgebroken, is de hoofdzaak van de kommunisten voortdurend te propageren, dat de bedrijfsorganisatie de beheerder der fabriek en van het bedrijf in en na de revolutie moet wezen, en alle bedrijfsorganisaties te samen de beheerder der geheele productie.

In tijden van het uitbreken der revolutie ijveren de kommunisten voor het benoemen van comités van actie in elk bedrijf. Die comités van actie vormen met de K.A.P. den grooten uitvoerenden Raad der Revolutie.

Zij vormen met de K.A.P., na de revolutie, den Uitvoerenden Raad van den Sovjet-Staat.

Uittreden!

Onze partij staat met de Paaschdagen voor een hoogst belangrijke beslissing. Zullen we de propaganda voor de Bedrijfsorganisatie (B.O.) ook in de vakvereniging blijven voeren? Of zullen we uittreden en de arbeiders opvorderen ons voorbeeld te volgen?

De eisch van uittreden heeft een negatieve en een positieve bedoeling. Negatief wat betreft de verzwakking der vakbeweging. Positief waar zij opvoert tot vorming van Revol. B.O.

Deze twee bedoelingen hebben aanvankelijk geen gelijke kans van slagen. Het uittreden heeft meer kans in vervulling te gaan dan de vorming der B.O. De vraag is nu: *Mogen we aansporen tot afbraak der oude org. zonder er dadelijk iets anders tegenover te stellen?* Want dit zal stellig gebeuren. Want we praten niet voor doovmans-oren, als we de oude organisaties aan een scherpe kritiek onderwerpen. De fouten der organisaties leven reeds in de hoofden van duizenden. Dat ze van organen van de massa, dat ze den strijd tegen de neerdrukkende strekking van het kapitalisme niet meer kunnen voeren, dat de vakorganisaties ondegdelijke wapenen zijn in den strijd tot verbetering der levensvoorwaarden, laat staan voor de verovering van de macht, dat voelen ze wel. Maar ze weten nog niet goed raad met al hun kritiek. Ze weten aan die kritiek geen algemeene richting te geven. Ze weten daaruit nog geen gevolgtrekkingen te maken.

Ongetwijfeld zullen daarom onze argumenten inslaan. En even zeker zullen vele, die eigenlijk geen cent voor den proletarischen klassenstrijd over hebben, de z.g. klaploopers, onze argumenten aangrijpen, om hun lauwheid te verblemen. We verwachten dus van de leuze: „Uit de vakbeweging!” een aanmerkelijke schade voor de betrokken organisaties. Wordt hierdoor de strijd van de arbeidersklasse tegen het kapitalisme verzwakt? Of, zoo ja, wordt toch ondanks dat, de grondslag gelegd voor vruchtbaarder klassenstrijd?

Wat zal er gebeuren als we niet uittreden? De zaken zullen hun gewone loop nemen. Wij maken propaganda voor de B.O. binnen de vakbeweging. En de vakverenigingsleiders gaan ongestoord hun gewonen weg. En ze stemmen, noodgedwongen, toe in verslechtering der arbeidsvoorwaarden, ze werken aan hun geliefde opbouw. En zo voeren ze ongestoord het proletariaat naar den ondergang.

Bovendien lijkt het ons ook uit ander oogpunt on-

juist, om in de vakbeweging te blijven. Zoodra we zooveel met de vakverenigingen verschillen, dat we hun vernietiging nastreven, is er geen factor meer, die ons te zamen bindt. Blijven we er toch in, om daar die vernietiging te propageren, dan is dit de beste methode, om niemand naar ons te doen luisteren. En dergelijke taktiek wordt door de arbeiders als niet-moreel gevoeld, als onkameraadschappelijk. Dus net als de cellen-taktiek. Staen we buiten die organisaties, dan krijgen we een veel beter oor. Daarbij komt nog, dat het resultaat van je betoef over de contra-revolutionaire rol van de vakbeweging bijna tot nut wordt teruggebracht, door je aanwezigheid in die organisaties.

We meenen daarom, dat 't langer blijven in de vakbeweging niet bevorderlijk is aan de propaganda voor de revolutionaire B.O. We meenen daarom, dat de rol van de vakbeweging niet voldoende ontmaskerd wordt, dat de opbouwers te veel vrij spel houden.

Wat zal gebeuren als we wel uittreden?

Ons aantal is te klein, als dat het in dit opzicht een verzwakkende betekenis zou hebben voor de vakbeweging. Maar de morele betekenis is nu veel meer waard. Zoodaals vele C.P.'ers, die ons als goeie kommunisten kenden, zich afvroegen, welke groote verschillen ons noodzaakten de C.P. te verlaten, zoo zal dit in de vakbeweging dezelfde werking oefenen bij ons uittreden daar. Het werkt dadelijk verhelderend.

Natuurlijk laten we het niet bij uittreden. Maar we ontwikkelen een intense propaganda, om de vakbeweging te nekken. En zoodaals gezegd, daarvan verwachten we een belangrijke verzwakking van de vakbeweging in aantal.

Wordt de vakbeweging aldus verzwakt, toch meenen we, dat dit geenszins een verzwakking der machtsformatie van 't proletariaat tegenover het kapitalisme is. Integendeel!

De voortdurende aanvallen van de bourgeoisie op het levenspeil van het proletariaat nopen dit onophoudelijk tot verzet. Georganiseerd of niet! Gaan niet de meeste stakingen eigenlijk over de hoofden der leiders heen? En de stakingen van den laatsten tijd hebben wel geleerd, dat ook de ongeorganiseerden van staken weten. En deze stakingen hebben ook geleerd, dat 't opheffen van stakingen niet in de eerste plaats van de ongeorganiseerden kwam. Maar wel van den kant van de vakverenigingsleiders.

De massa's worden ondanks de vakverenigingen, onherroepelijk in den strijd gedreven, georganiseerd of niet. Hoe meer arbeiders niet onder de geestelijke ban van de leiders staan, die vreezen de macht over een beweging te verliezen, hoe gunstiger de factoren voor massa actie.

Tegelijk wordt in deze acties de grondslag voor de B.O. en de Raden gelegd. Want de massa's voelen in hun strijd oogenblikkelijk de behoefte aan een organisatie. Door de bedrijfsverhoudingen en onze propaganda kunnen ze dan alleen de natuurlijke organisatie voor den klassenstrijd vormen: **de Bedrijfsorganisatie.**

We meenen daarom, dat de strijd tegen het kapitalisme door onze leus: „Uittreden!” niet wordt verzwakt en dat ze tegelijk de grondslag legt voor vruchtbaarder klassenstrijd.

Daarom verwachten we dan ook, dat ons congres besluit tot: „Uittreden!”

Uit de vakorganisatie.

Het artikel: „Uit de vakorganisatie in No. 8 van ons blad is geheel in tegenspraak met wat zich op dit oogenblik aan het voltrekken is. In R'dam gaan diverse org. zeer sterk achteruit, daar hebben groepen van arbeiders ingezien, en reeds lang, dat de vakorg. geen strijdorg. meer is.

Wanneer het nu waar is, dat vele arbeiders uit de org. loopen, door dat zij hooge contributie moeten betalen, dan ook nog kunnen we dit voorloopig toejuichen, daar dan de misleiders van de arbeiders den vasten grond onder zich voelen gaan wankelen.

M.a.w. het scheiden van hoofden en rompen gaat

gelegd wordt en deze dus afzonderlijk over iedere steunaanvraag beslist.

Het P.B. stelt zich op het standpunt uitgezet in het schrijven aan de afdelingen van 19/12-'21.

17. ENSCHEDE.

De K.A.P.N. vermijdt zooveel mogelijk het in haar Partijverbond opnemen van een afzonderlijke jeugdonderafdeling. Vanaf 16 jaar moeten de arbeiders in de Partij kunnen worden opgenomen. Wel moeten de Partij en haar afdelingen hun allergruotste aandacht wijden aan het vormen van kindergroepen en (of) proletarische scholen.

Het P. B. kan zich met de laatste alinea niet verenigen.

F. Statuten.

18. AMSTERDAM.

Personen, die handelingen plegen, in strijd met het proletarische klassebelang, ingaande tegen de algemeene beginselen van den proletarischen en communistischen strijd en tegen het belang van de K.A.P. kunnen geen lid zijn van de partij.

Het P. B. ziet hierin een voorstel tot wijziging van art. 10 der statuten, doch meent, dat de artikelen 10 en 11 voldoende zijn.

19. UTRECHT.

Artikel 4 der statuten worde aldus geredigeerd: Een afdeling moet bestaan uit minstens zes leden.

Toelichting: Het is de afd. Utrecht gebleken, dat besprekingen omtrent de belangrijke onderwerpen door gebrek aan opkomst, of achterwege blijven of beperkt blijven tot gedachtewisseling van twee personen.

20. ENSCHEDE.

De afdelingen der K.A.P.N. dragen elke week één vijfde der contributie aan het H. B. af.

Het P. B. verklaart zich hiertegen.

G. Algemeene Zaken.

21. ENSCHEDE.

De partij geve na het Paaschcongres een manifest uit, waarin de conclusies der K. A. P. N. worden meegedeeld aan en eenvoudig toegelicht voor het Nederlandse proletariaat.

22. HENGLO.

Vastgesteld worde in welke plaats het volgende congres zal worden gehouden.

23. HENGLO.

Aan afdelingen met minder dan vijf leden, worden reis- en verblijfkosten vergoed, voor één afgevaardigde, zoodat die door grootere afdelingen en P.B. worden gedragen.

Het P. B. verklaart zich hiertegen.

Communisme in Engeland.

Churchill, de oer-reactionair van Engeland, heeft gezegd, dat de strijd daar binnenkort zal uitgevochten moeten worden tusschen kapitalisme en Communisme. De man ziet de ideeën daar wel heel snel zich ontwikkelen. Onzusterorgaan „The Workers Dreadnought” heeft nog niet de overtuiging, dat de communistische idee al in de hoofden van vele arbeiders ingang heeft gevonden. Ziet hier hoe zij de Engelsche arbeiders toespreekt.

„Sommingen vertellen je, kameraad, dat je maar drie dingen te vragen hebt:

1e. al je werkloos bent: werk of uitkeering volgens vakverenigingstarief.

2e. geen loonsverlaging.

3e. geen verlenging van arbeidstijd.

Anderen vertellen je, kameraad, dat het communisme goed voor je is, maar dat je te dom bent om het te begrijpen. Ze zeggen tegen ons: „Je kunt niet over Karl Marx praten tegen de massa's” (een leelijke steek onder water tegen Marx is dat, die hem flink pijn zou doen, als hij nog leefde en dat kon hooren!) Daarom, zeggen ze, moet je al je aandacht geven op die drie eischen en dan zullen de communisten je wel naar het communisme voeren, als de tijd er rijp voor is.

Toch, kameraad, is het eerste, wat je te doen staat, beginnen zelf te denken. Als het voor de rechts-communisten goed is over communisme te praten, dan is het voor jou goed het te begrijpen. Praat nooit over dingen, die je niet begrijpt, kameraad!

Als je het communisme bestudeerd hebt, zul je zien, dat je geen hoogere uitkeering van 't armbestuur of een hooger loon van den baas noodig hebt, maar het gebruik van alles, hoe en wanneer je maar wilt: het zij van een huis om in te wonen, een trein om in te reizen, een boek om te lezen, kleeren om te dragen, voedsel om te eten, of een avond in de schouwburg. Dan zal je ook zien, dat het doel niet is den werkgever te beletten, dat hij je meer werk of langer ar-

beidstijd oplegt, maar voorgoed met de bazen af te rekenen, en het aan degenen die het werk doen over te laten, om te beslissen hoe lang zij willen werken.” Zijn alle Hollandsche arbeiders ook al zoover?

Vrijgestelden tegenover Arbeiders.

In Ierland, bij Mallow, hadden arbeiders fabrieken bezet. Dit was gebeurd, omdat de fabrikanten hadden verklaard niet in staat te zijn hun arbeiders een loon te geven, waarvan ze als menschen zouden kunnen leven en hen dan maar liever 6 maanden op de keien zetten. De leiding der trade unions weigerde ondersteuning te geven aan de uitgesloten en na gedurende 12 dagen niets gebeurd te hebben, gingen de arbeiders in de fabrieken en maakten bekend dat zij deze voor eigen rekening zouden drijven. Het Leger der nieuwe Iersche republiek verklaarde geen recht te hebben, om tusschenbeide te komen, als er geen schade en oproer werd gemaakt. Kort daarna echter kwam van het Hoofdkwartier bevel, de arbeiders uit de fabrieken te gooien. De plaatselijke commandant, die dit bevel ten uitvoer bracht, verklaarde aan den raad van Arbeiders, dat hun eigen vakbonden en daartoe strekkend verzoek tot het Hoofdkwartier hadden gericht.

Leerzaam geval, kameraden. Het Nederlandsche en het internationale kapitalisme verklaart de laatste maanden dag in dag uit, dat het aan de arbeiders hun loon (en beslist zelf, kameraden, of zij er als menschen van kunt leven!) niet meer kan geven. De loonen moeten lager worden. Gij moet nog meer als beesten gaan leven. En meer en meer zal het dan ook voorkomen, dat zij de productie voor eigen rekening zullen willen gaan drijven. Maar bedenkt dan, dat zij naast een aarzende tegenover u zult vinden. De openbare macht aarzelt nog wel eens: het zij maar handlangers, domme werktuigen. Doch de vrijgestelden aarzelen niet; zij zijn uit de arbeidersklasse opgekomen en kunnen slechts hun pastie handhaven door deze koppen neer te trappen, door al onze pogingen tot zelf handelen neer te slaan. En daarbij bedienen zij zich graag van hun wapens, de kapitalistische wapens: leger en politie.

Ziet slechts, kameraden, in ons eigen land. In Rotterdam was vergadering der havenarbeiders belegd door den Modernen Bond. De zaal was gehuurd van arbeiderscenten. Toen nu de arbeiders druk bezig waren hun eigen zaken te regelen, onder meer een stelletje burocraten van 't podium schopten, verklaren deze heeren de verg. voor geëindigd, de arbeiders mogen midden in hun werk naar huis toegaan. Toen ze niet gauw genoeg gingen, vond de zaalverhuurder, dat die lui er dan maar uitgezet moesten worden en de politie kwam hun uit de zaal knuppelen. 't Was natuurlijk maar een misverstand: de arbeiders dachten, dat de zaal voor hen was, omdat die met hun geld betaald werd. De leiders zagen dat heel anders in, zij hadden gehuurd en beslisten wanneer de arbeiders naar moeder de vrouw moesten. Zoo ziet men arbeiders en vrijgestelden, zijn twee, en nog wel twee die elkaar bij den dag minder gaan begrijpen en liefhebben.

Mededeelingen.

De gelden voor de krant komen lang niet vlug en regelmatig genoeg binnen. Denk er om, dat onze drukker een rare is. Hij ziet n.l. graag op tijd z'n centen.

De nieuw gekozen secretaris van de afd. Enschede is J. de Vries, Kottendijk 51, Enschede.

In Verband met de behandeling der beschrijvingsbrief voor ons congres en 't indienen van amendementen zal 't volgende nummer van de krant één week later verschijnen. No. 10 komt daarom uit op 5 April aanstaande.

Amendementen op de Beschrijvingsbrief moeten uiterlijk 28 Maart in het bezit van de algemeene secretaris zijn.

Kommunistische Arbeiders Jeugdgroep (K. A. J.) A'dam. — Proefnummers van „De Baanbreker” No. 1 zijn nog verkrijgbaar bij de Administratie Vrolikstr. 271^a, A'dam.

De K.A.J.-groep houdt om de 14 dagen cursusverg. in „Concordia”, Weesperplein. 7 Maart sprak Canne Meijer over „Historisch Materialisme”.

Dinsdag 21 Maart half negen vindt een cursusverg. plaats met Luteraan, over: „Individualisme en Kommunisme”.

Ook voor de K.A.P.'ers is dit onderwerp van groot belang.

Hengelo-ers, waar blijft je?

Hengelo is het paradijs van Stork. En van vele textielbaronnen. Maar voor de arbeiders daar is het nu juist geen paradijs. En toch, de opstandige geest, die er voor een jaar of tien heerschte, is zoek. Ontmoediging heeft de plaats ingenomen van de strijdlust.

Als je de menschen zoo spreekt, klagen ze over het groote aantal van de partijen. Ze worden er geen wijs meer uit. Ach, kameraden, we vorderen je heelmaal niet op lid te worden van onze partij. Wat wij willen, is, dat je leert inzien, dat de bevrijding der arbeiders alleen het werk der arbeiders zelf kan zijn. Dat betekent, dat je zelf je lot in handen moet nemen. Dat je moet breken je door vak- en partijbonden te laten leiden.

Richt voortaan je strijd op de verovering van de macht. Wees met minder niet tevreden. Organiseer je daarvoor in revolutionaire bedrijfsorganisaties.

Onder het Zoeklicht.

De kracht (of de kracht?) der Engelsche vakbeweging De Centrale Raad van Engelsche vakverenigingen publiceert een manifest, waarin geconstateert wordt, dat de loonen van hun leden samen 286 miljoen pond per jaar zijn verlaagd. Ze omvatten 6 miljoen leden zoodat de loonverlaging per hoofd gemiddeld f 11.— per week bedraagt.

Een Socialist voor verlenging van den w. l. tijd.

In de „Sozialistische Monatshefte” stelt Hugo Lindemann in een opstel over de medewerking der arbeidersklasse aan den economischen herbouw den eisch, dat de arbeidstijd verlengd zal worden. Lindemann ziet op het oogenblik twee mogelijkheden: den arbeidstijd tijdelijk te verlengen om de productie te vergrooten, of de levensstandaard aanpassen aan de verminderde productie. Hij beslist ten gunste van de grotere arbeidsprestatie, die naar zijn meening slechts door verlenging van den achturigen arbeidsdag kan worden verkregen.

Leve de solidariteit.

De samenwerkende landarbeidersbonden hebben den minister verzocht, verbetering te brengen in de steunverleening aan veenarbeiders. Aangevraagd werd op hoogere uitkeering voor volwassen inwonende kinderen, die thans 75-cents per week ontvangen. Gewenscht wordt een algemeen geldende steunregeling, zoodanig geregeld, dat aan georganiseerde arbeiders hoogere uitkeering zal geschieden, en niet-georganiseerden minder zullen ontvangen.

't Gehalte der komm. Massa-Partijen.

Hierbij mag men vooral niet de Soc. Dem. geest van onze partij (de Fransche C.P.) buiten beschouwing laten. Want haar rechtsche tendenz is minder een personen kwestie, dan een zaak van algemeene geestesgesteldheid.

(Vaillant-Couturier in Int. Presse Korresp.) No. 42).

Uit Rusland.

Hieronder volgen eenige bepalingen, die van toepassing zijn bij de bedrijven, die aan het Russische en 't Internationale kapitaal in concessie gegeven worden.

1. Alle arbeidsvraagstukken op de in concessie gegeven onderneming moeten in een bijzonder collectief contract tusschen den concessionaris en den Russischen centralen raad van arbeidersverenigingen worden geregeld.

2. De concessionaris heeft het recht overeenkomstig zijn behoefte personeel aan te stellen. Hij moet echter van de aanstelling aan de arbeidersvereniging mededeeling doen. Ontslag kan slechts met inachtneming van een opzeggingstermijn van twee weken plaats vinden, waarbij het loon twee weken vooruit moet worden betaald.

3. Conflicten, die tusschen concessionaris en arbeiders ontstaan, worden door de plaatselijke arbitragecommissie geregeld, waarin een gelijk aantal vertegenwoordigers van den concessionaris en van de arbeiders zitting heeft. Indien men niet tot overeenstemming komt, moeten de te behandelen kwesties aan een centrale arbitragecommissie worden voorgelegd, waarin weder een gelijk aantal vertegenwoordigers en concessionarissen van de plaatselijke arbeidersvereniging zitting heeft.)

4. De loonen der arbeiders op de geconcessioneerde ondernemingen mogen niet lager zijn dan het gemiddeld in overeenkomstige vakken in het buitenland betaalde loon, doch met inachtneming van de geringe productiviteit van den Russischen arbeider.

1). Dat betekent, dat in de geconcessioneerde bedrijven niet gestaakt mag worden. Zonder eenig werkelijk verweer moeten de arbeiders zich door de internationale bourgeoisie laten uitzuigen.